

PETRI LAUKKANEN

WOMAN ON MARS

Woman On Mars

© 2023 Petri Laukkanen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3384-4

PETRI LAUKKANEN

Woman On Mars

Prologi

1960 – The Black Knight

George Paxton istui Grumman Aircraft Corporationin tehtaan seurantahuoneessa Long Islandilla, katsellen tutkan muodostamaa mustavihreää kuvajaista näytöllä, kun yhtäkkiä näytölle ilmestyi piste, joka merkitsi heijastusta tutkasignaalista.

– No mitä ihmettä, hän ajatteli, – taitaa taas olla joku toimintahäiriö. Avaruustutkan ongelmana oli alusta alkaen ollut ylikuumeneminen. Lähetyssignaali ja paluukaiku olivat niin voimakkaat, että laitteet lämpenivät voimakkaasti ja ylikuumeneminen aiheutti ylimääräisiä aavekaikuja tutkapääteellä. Toisaalta kaikki vaihtelu oli tervetullutta yövuorossa, jolloin ei tavallisesti tapahtunut mitään. Ilmiö kuitenkin toistui välittömästi seuraavalla tutkakaiulla ja myös sitä seuraavalla.

George valpastui tuolillaan ja herätti eloon tarkkuuskameran, joka kääntyi moottoreiden ohjaamana tutkasignaalin osoittamaan suuntaan ja alkoi automaattisesti kuvaamaan taivasta tutkan osoittamasta suunnasta. Kameran ongelmana oli, että kuvat saataisiin käyttöön vasta seuraavana päivänä filmin kehittämisen valmistuttua, ja filmin kehittämiseen meni aina vähintään seitsemän tuntia sen kamerasta poistamisen jälkeen. Filmi oli tarkoitettu uusinta tekniikkaa käyttävien kaukokameroiden tarkkuuskuvaukseen, ja kehitysteknikotkin olivat korkeimmalla turvallisuusluokituksella olevaa henkilöstöä. No, sehän ei hänelle kuulunut, vaan hän jatkoi työtään ja seurasi tutkan näytöltä signaalin liikkumista taivaan poikki ja ihmetteli kaiun erikoista rataa. Näytti siltä, että vasteen antama kohde liikkui niin sanotulla polaariradalla eli maapallon

napojen yli kulkevalla radalla, joka oli suorassa kulmassa maapallon pyörimissuuntaan nähden.

– Erikoista, George mietti, – eihän tuollaisella radalla pitäisi olla mitään. Nykyinen rakettitekniikka ei kerta kaikkiaan pysty toimittamaan tuollaiselle radalle satelliittia. Hetken kulluttua signaali katosi kohteen kadotessa horisontin taakse. George mietti toimintaprotokollaa ja tuli siihen tulokseen, että ilmoittaisi asiasta vain, jos tapahtuma toistuisi. Lähes tarkalleen kahden tunnin päästä tutkanäyttö heräsi jälleen eloon ja George hämmästyí toden teolla.

– Ei tämä taidakaan olla toimintahäiriö, mutta lentorata on kyllä edelleen aika eriskummallinen, hän ajatteli. Tutkakaiun kadotessa taas horisontin taakse hän tarttui puhelimeen ja pyöritti numeron, joka oli ollut protokollaohjeissa vuoden -47 Roswellin sotkusta lähtien.

– Cartwright, kuului puhelimesta.

– Herra Cartwright, George sanoi, – soitan Grummanin tutkavalvomosta Long Islandilta. Roswellprotokollan ohjeistukseen mukaan tähän numeroon kuuluu soittaa, jos jotain epätavallista havaitaan, ja täällä olisi asia, joka teidän olisi syytä nähdä.

– Minkälainen asia? puhelimesta kuului.

– Tutkamme saa kaiun kohteesta, joka näyttäisi kiertävän maata polaariradalla, ja Roswellprotokollan mukaan tällaisista poikkeamista täytyy ilmoittaa tähän puhelinnumeroon, George jatkoi.

Pitkän hiljaisuuden jälkeen puhelimesta kuului: – Ette päästä ketään valvomoon, ennen kuin minä olen siellä. Minulla kestää noin puolitoista tuntia saapua sinne. Ja puhelu katkesi. George katsoi luuria ihmeissään, nousi paikaltaan ja kävi lukitsemassa valvomon ovet.

Lähes minuutilleen puolentoista tunnin päästä valvomon oveen jyskytettiin, George pomppasi tuoliltaan pystyyn ja huusi:

– Tullaan. Hän raotti varovasti valvomon ovea ja kurkisti käytävään. Ovella seisoi ilmavoimien univormuun pukeutunut pitkä mies, joka näytti henkilöpapereitaan,

– Majuri Cartwright sotilastiedustelusta, mies ärähti, työnsi oven auki ja astui valvomoon.

– Herra Majuri, George sopersi ja ihmetteli, mitä ihmettä sotilastiedustelu teki tähän aikaan yöstä siviililaitoksessa.

– Mitä se havaitsemanne kappale tekee? majuri kysyi.

– Että mitä se tekee, George kysyi hölmistyneenä.

– Niin, mitä se tekee? Liikehtiikö se radallaan, lähettääkö se signaalia, mitä se tekee?

– Niin, tuota, ei se tee mitään. Se vain tulee ja menee samalla radalla.

– Entäpä signaali? Lähettääkö se jonkinlaista signaalia?

– Jaa, siitä en osaa sanoa, koska käytössämme on ainoastaan tutka, joka ohjaa tarkkuuskameraa, eli tutka lähettää pulssin ja mittaa...

– Niin niin, tiedän kyllä miten tutka toimii, majuri ärähti, – onko teillä mitään muita mittausrakenteita käytössä?

– Kuten sanoin, tarkkuuskamera seuraa sitä aina kun se on horisontin yläpuolella ja tutka saa havainnon, mutta siinä kaikki, ja kuvat saadaan vasta huomenna, kunnes kuvaamon väki tulee töihin kehittämään kuvat.

– Mmmh, jaahas, majuri puhisi, – milloin kohteen pitäisi ilmestyä tutkaan?

George vilkaisi valvomon kelloa ja sanoi: – Noin vartin kulluttua. Sen kierros näyttäisi kestävän noin tunnin ja 58 minuuttia.

– No sittenhän me odotamme hetkisen, majuri sanoi ja istahti alas. – Oletteko varma, ettei se ole toimintahäiriö?

– No sitä minäkin ensin epäilin poikkeavan radan vuoksi, mutta kun se toistui säännöllisesti, niin ajattelin noudattaa protokollaa, George vastasi.

– Hyvin toimittu, majuri murahti. Vajaan viidentoista minuutin kuluttua tutkan näyttö heräsi taas eloon ja majuri seurasi tarkasti kohteen liikkumista näytöllä.

– Kuvaako kamera koko ajan kohdetta, hän kysyi.

– Kyllä se kuvaa. Järjestelmä on automaattinen, kun se on aktivoitu, George vastasi. Hetken kuluttua kohde hävisi jälleen tutkasta painuttuaan horisontin taakse. Majuri tarttui puhelimeen, pyöritti numeron ja odotti hetken, että puheluun vastattiin.

– Tässä on majuri Cartwright sotilastiedustelusta. Herättäkää puolustushaarakomentajat ja kertokaa, että on ilmennyt Roswellprotokollan mukainen hätätilanne. Lisäksi tarvitsen armeijan erikoisosaston eristämään Grummanin tehtaan tutkavalvomon Long Islandilla sekä tiedustelun valokuvaporukan samaan paikkaan kehittämään tarkkuuskameran ottamia kuvia.

Majuri kuunteli hetken vastausta ja ärähti: – Kyllä minä tiedän mitä kello on, hyvä mies. Tehkää nyt vain kuten käsken, niin teillä saattaa olla vielä huomennakin työpaikka! George kuunteli ihmeissään puhelua ja mietti, miten majurin arvoinen upseeri pystyi herättämään yhdellä puhelulla koko yhdysvaltain asevoimat.

Majuri löi luurin takaisin puhelimen kannakkeisiin ja kääntyi katsomaan Georgea. – Ja te poistutte nyt valvomosta ja jätte ulkopuolelle odottamaan siihen saakka, kunnes erikoisjoukot saapuvat eristämään alueen, majuri sanoi.

– Herra majuri, George protestoi, tämä on siviililaitos ja...

– Kuulepas nyt, sinä soitit Roswellprotokollan mukaisen puhelun, joten tiedät, mitä siellä sanotaan, eli tällaisessa tapauksessa kaikki siviili- tai muut kohteet ovat alisteisia sotilastiedustelulle.

– Niin, tuota...

– Eli voit poistua.

Majuri saattoi Georgen valvomon ovelle ja sanoi: – Te odotatte tässä erikoisjoukkojen tuloa. Hän kääntyi kannoillaan ja lukitsi valvomon oven. Hän käveli tutkapäätteelle, istuutui ja pohti näkemäänsä ja kuulemaansa. Toivottavasti tämä ei ole sitä mitä luulen, mutta onneksi tällaisia tilanteita varten oli kehitetty Roswellprotokolla vuoden -47 sotkun jälkeen. Eihän silloin sinänsä mitään ihmeellistä tapahtunut. Huippusalaisia havaintolaitteita kuljettanut kuumailmapallo tipahti kesken Mogul-projektin Roswellin kaupungin liepeille ja muuan häkkipää upseeri keksi julkistaa asian UFOna kysymättä ensin neuvoa keneltäkään. Siitähän saatiin tietenkin melkoinen sotku aikaiseksi, ja kun se oli kerran UFOksi leimattu, niin UFOhan se totta kai oli. No toisaalta se helpotti työtä nykyään, kun kukaan ei oikein enää tiennyt, että mihin uskoa.

Puoleen päivään mennessä tehtaan pihalle oli kertynyt lukuisa määrä sotilasajoneuvoja, joista ensimmäisellä, joka oli kuorma-auto, oli saapunut pieni mutta tehokas erikoisjoukkojen osasto. Majuri oli ohjeistanut osaston ja päästänyt tutkamittaaja Paxtonin matkoihinsa käytyään ensin hänen kanssaan läpi, mitä mahdollisesta tietovuodosta seuraisi: elinkautinen Leavenworthin sotilasvankilassa, myös kaikille sukulaisille, joihin hän mahdollisesti oli ehtinyt ottaa yhteyttä, ja tuomio olisi eristyksessä ilman minkäänlaista ihmiskontaktia. Joten George Paxton poistui tukikohdasta kotiinsa lähes housuunsa laskeneena eikä sen koommin puhunut kotonaan vaimolleen eikä lapsilleen edes heidän varttuessaan, mitä hänelle tuolloin tapahtui Long Islandin tukikohdassa.

Seuraavalla autolla olivat saapuneet tiedustelun valokuva-asiantuntijat, jotka olivat ryhtyneet heti kehittämään automaattikameran taivaalta ottamia kuvia. Tämä jälkeen olivat saapuneet puolustushaarakomentajat yksi kerrallaan. Tehtaan työntekijät hieman ihmettelivät erikoisia tapahtumia, mutta

toisaalta tehtaalla kehitettiin asevoimille huippusalaisia laitteita, joten ehkä asiassa ei sittenkään ollut mitään kummallista.

Majuri Cartwright katseli automaattikameran ottamista kuvista kehitettyjä dioja yksi kerrallaan samalla kun asetteli ne diaprojektorin kuvakelkkaan Grummanin tutkavalvomossa. Puolustushaarakomentajat odottivat kärsivällisinä, että majuri saisi esityksensä valmiiksi. He tiesivät, että tämä mies ei turhan takia herättänyt armeijan korkea-arvoisimpia upseereja, ja he tiesivät myös, että sotilasarvostaan huolimatta tällä oli huomattavasti valtaa asevoimissa riippumatta aselajista.

– No niin, majuri sanoi ja nousi seisomaan samalla kun napsautti virran päälle diaprojektoriin, – hieman puolen yön jälkeen tämän laitoksen tutka sai vasteen erikoisella radalla kulkevasta kappaleesta, joka on määritetty todelliseksi, eli kysymyksessä ei ole toimintahäiriö.

– Miten varmistus on tehty? yksi komentajista kysyi.

– Kohde on saatu kuvattua, majuri sanoi ja napsautti ensimmäisen dian näkyviin.

Hieman sumeassa kuvassa näkyi kutakuinkin kolmion muotoinen esine, ja toinen komentajista kysyi: – Onko meillä mitään käsitystä, mikä se on? Onko se venäläisten?

– Tämänhetkisen tiedon mukaan ei, majuri vastasi ja napsautti toisen kuvan näkyviin, joka oli jo hieman tarkempi, ja esine ei näyttänyt enää aivan säännölliseltä kolmiolta, vaan ikään kuin kulmistaan venyneeltä kuutiolta.

– Kappaleen saaminen tällaiselle radalle vaatii sellaista raketitekniikkaa, jota ei meillä eikä venäläisillä tällä hetkellä ole.

– No mikä se sitten on?

– Me kutsumme sitä nimellä The Black Knight.

– Me? Ketkä me? Ja miten sillä voi olla jo nimi?

– Itse asiassa kohteen signaalin havaitsi Nikola Tesla jo vuonna 1899 valtavalla mutta aika alkeellisella vastaanottimella, mutta kohdetta ei ole voitu varmentaa havaintolaitteiden

heikon tason vuoksi. Nimi sinänsä tulee 1930-luvulta, jolloin lukuisat radioamatöörit havaitsivat kohteen kaiun ja antoivat kohteelle kyseisen nimen, joka jostain syystä liittyy keskiajan ritarilegendoihin. Niissä musta ritari on mystinen, voittamaton taistelija. Lisäksi Tohtori Luis Corralos Venezuelasta havaitsi kohteen jälleen vuonna -57, mutta kuten sanoin, kohdetta ei ole voitu varmentaa ennen viime yötä.

– Mikä se sitten on? laivaston amiraali kysyi.

– Tämänhetkisen tiedon valossa sanoisin, että se on vieraan sivilisaation luotain, majuri sanoi ilmeenkään värähtämättä.

Puolustushaarakomentajilta pääsi henkäys kuin yhdestä suusta: Mitä?

– Niin, ratakulma ja -nopeus huomioon ottaen se on voinut kiertää radallaan jo kymmeniä tuhansia vuosia, ja erikoisinta asiassa on se, että me emme havaitse sitä enää tutkalla, vaikka se ilmiselvästi on edelleen radallaan, koska optiset laitteet havaitsevat sen, ja se ei lähetä minkäänlaista havaittavaa signaalia.

– No mitä se sitten tarkoittaa? yksi komentajista kysyi.

– Ilmeisesti kohde pystyy havaitsemaan, milloin sitä tarkkailaan tutkalla, ja se pystyy mukautumaan siihen ja ikään kuin katoaa havaintolaitteilta, paitsi tietenkin optisilta laitteilta. Toisin emme osaa vielä sanoa, pystyykö se liikehtimään radallaan, majuri sanoi.

– Liikehtimään?

– Niin, siis muuttamaan rataansa. Jos se pystyy siihen, niin me emme välttämättä enää huomenna tiedä, missä se on, koska sitten emme näe sitä edes kaukoputkella.

– Helveti soikoon, sehän täytyy tuhota, jos se on noin edistysellinen, laivaston amiraali puuskahti. – Siinäpä se, majuri vastasi, – me emme pysty siihen, vaikka haluaisimme, koska meillä ei ole siihen tarvittavaa tekniikkaa. Kuten sanoin, me emme havaitse sitä enää tutkalla, ja toisaalta meillä ei ole minenkäänlaista mahdollisuutta päästä sen kiertoradalle.

- No mitä te sitten ehdotatte? maavoimien kenraali kysyi.
- En tällä hetkellä yhtään mitään. Se on ollut kiertoradallaan ilmeisesti jo vuosituhansia eikä ole osoittanut mitään merkkejä aktiivisuudesta, eli ilmeisesti se vain tarkkailee jotain, emme tiedä mitä, mutta asia on vain tiedostettava mahdollisten tulevien avaruuslentojen yhteydessä. En usko, että se on uhka.
- Pitkän hiljaisuuden jälkeen ilmavoimien kenraali sanoi:
 - Asia luonnollisesti salataan täysin, ettei synny paniikkia, ja NASAlle on kerrottava, että taivaalla on jo jotain, ja sen oletettu rata, ettei satu mitään katastrofaalista.
 - Olen asiasta samaa mieltä, majuri vastasi.
- Ilmavoimien kenraali jatkoi: – Tältä erää asia on käsitelty, joten jätämme jatkon majuri Cartwrightin harteille.
- Majuri nyökkäsi ja katseli, kun puolustushaarakomentajat poistuivat valvomosta yksi kerrallaan, miettien samalla:
 - Mitähän kaikkea tuolta taivaalta vielä löytyy.

1. 1969 – Apollo 10

Alus syöksyi läpi tyhjiyden 39 000 kilometriä tunnissa eli reilut 11 kilometriä sekunnissa.

– Aika huimaa touhua, mietti Thomas Stafford, Apollo 10:n komentaja. Kukaan ihminen ei ollut aiemmin kulkenut yhtä lujaa millään laitteella eikä tulisi kulkemaankaan, vaikka miehistö ei sitä tietenkään vielä tiennyt. Apollo 10 tulisi jäämään historiaan nopeimpana ihmisen rakentamana miehitettynä avaruusaluksena. Lennon tarkoitus oli toimia kenraaliharjoituksena seuraavalle, Apollo 11 -lennolle. Heidän tulisi testata järjestelmien toimivuutta ja aluksen telakointia kuumoduulin kanssa kuun kiertoradalla. Tarkoitus ei kuitenkaan ollut laskeutua kuuhun, se olisi seuraavan lennon ohjelmassa. Aikataulu oli todella tiukka, koska seuraavan lennon laukaisu oli ohjelmassa jo kahden kuukauden päästä. Jos jokin menisi vikaan tällä lennolla, seuraavaa jouduttaisiin lykkäämään, kunnes ilmenneet ongelmat olisi ratkaistu.

Oli outoa, että ihmiset ja tiedotusvälineet olivat alkaneet pitää laukaisuja jo rutiinitoimintana, vaikka Apollo-ohjelman ensimmäisestä varsinaisesta Saturn V -kantoraketin laukaisusta oli kulunut vasta puolitoista vuotta, Stafford mietti. Olihan avaruusohjelma toki ollut olemassa jo kymmenkunta vuotta, mutta Mercury- ja Gemini-ohjelmissä käytetyt kantoraketit olivat kertaluokkaa pienempiä, eikä niillä olisi edes kuuhun saakka päässyt. Käytännössä Apollo-ohjelman puitteissa varsinaisia laukaisuja oli tehty vasta seitsemän, tämä mukaan lukien, joten tämä oli Saturn V -kantoraketin kolmas laukaisu, koska aiemmat miehitetyt testilennot maan kiertoradalle oli tehty pienemmällä, Saturn IB -kantoraketilla, joten ei toiminta ei missään tapauksessa ollut rutiinia ja miljoona asiaa saattoi mennä pieleen.

Tämän lennon laukaisu oli onnistunut kuitenkin lähes täydellisesti Cape Kennedystä. Aluksen kurssia kohti kuuta oli jouduttu korjaamaan ainoastaan kerran, suunnitellun neljän korjauspolton sijaan.

– John, eiköhän käydä vielä kertaalleen toimintaohjeet läpi, Thomas huikkasi John Youngille, aluksen komentomoduulin lentäjälle.

– Käydään. Ei tee mieli jäädä rullaamaan ympäri kuuta jonkin typerän virheen vuoksi, John sanoi.

Lennon kolmas miehistön jäsen, Eugene Cernan, kuumoduulin lentäjä, rapisteli jo papereitaan ja alkoi käydä kohta kohdalta toimintaohjeita ja tarkistuslistaa läpi samalla kun komentaja Stafford otti yhteyden lennonjohtoon.

– Houstonin lennonjohto, tässä Jaska Jokunen, Stafford sanoi radioon ja vapautti radion painikkeen. Signaaliviiveen vuoksi kesti reilut pari sekuntia ennen kuin vastaus tulisi Houstonista.

– Jaska Jokunen, Stafford ajatteli, on siellä suunnitteluosastolla huumorintajuisiakin insinöörejä. Apollo 10 -lennon alustunnukset oli lainattu Charles M. Schulzin Tenavista, komentomoduulin radiokutsu oli ”Jaska Jokunen” ja kuumoduulin ”Ressu”. Radio räsähti.

– Antaapa tulla, Jaska Jokunen, lennonjohto vastasi.

– Kävisimme mielellään tarkistuslistat läpi, ennen kuin pujahtamme kuun taakse, Stafford sanoi.

Kuun taakse pujahtaminen merkitsi täydellistä radiopimennystä, koska kuu jäisi aluksen ja Maan väliin. Radiopimennys tulisi kestäämään tunnin joka kierroksella kuun ympäri, joita oli tarkoitus tehdä 31. Mikäli radiopimennyksen aikana ilmeni ongelmia, miehistön tulisi selviytyä niistä itsenäisesti, ilman mitään apua lennonjohdolta.

– Selvä, aloitetaan, Glynn Lunney Houstonin lennonjohdosta vastasi. Miehistö kävi kohta kohdalta tarkistus- ja toimintaohjelista läpi lennonjohdon kanssa, kuten olivat tehneet satoja kertoja aiemminkin simulaatioissa.

- Ok, vaikuttaa selvältä, kuten aina, Stafford totesi.
- Ok, nyt on varmaan viisain nukkua, ennen kuin aloitatte lähestymisen kuun kiertoradalle, lennonjohdosta vastattiin.
- Ok, yhteyden tarkistus seitsemän tunnin kuluttua, Stafford kuittasi.

Tasan seitsemän tunnin kuluttua Stafford otti yhteyden lennonjohtoon.

– Houston, tässä Jaska Jokunen. Aamupala on syöty, joten voimme alkaa taas hommiin.

– Mukava kuulla. Ensimmäinen jarrutuspoltto kuun kiertoradalle on ohjelmassa puolentoista tunnin päästä, Houstonista vastattiin.

– Ok, Stafford kuittasi.

Jarrutuspolton tarkoitus olisi hidastaa aluksen vauhtia ja suunnata lentorata kuun ympäri elliptiselle radalle, jonka korkeus vaihtelisi 111 kilometristä 315 kilometriin, mikäli alus jäisi tälle radalle. Rata oli tarkoitus saada säännöllisen ympyrän muotoiseksi toisella jarrutuspoltoilla. Toinen jarrutuspoltto olisi 4,5 tuntia ensimmäisen jälkeen, ja se korjaisi radan säännöllisen ympyrän muotoiseksi 111 kilometrin korkeuteen. Puolentoista tunnin kuluttua Stafford painoi laukaisunappia, jonka punainen suoja oli nostettu ylös, 32 sekuntia, Youngin ottaessa aikaa sekuntikellolla.

– ...29, 30, 31, Nyt, Young sanoi rauhallisesti ja Stafford nosti sormensa napilta ja napsautti suojan takaisin peittämään painiketta.

Radio räsähti hetken kuluttua ja Houstonin lennonjohto ilmoitti:

Nopeus näyttäisi olevan haluttu eli poltto onnistui täydellisesti.

– Sehän kuulostaa hienolta, Stafford vastasi radioon, – seuraava poltto neljän ja puolen tunnin kuluttua.

– Juuri näin, lennonjohdosta vastattiin.

– No niin, hyvät herrat. Meillä olisi reilut neljä tuntia aikaa. Eiköhän käydä vielä kertaalleen tarkistuslistaa läpi, Eugene Cernan ehdotti.

– Tehdäänpä niin, muut vastasivat.

– Toinen jarrutuspoltto 10 sekuntia merkistä, radiosta kuului, Nyt! Stafford painoi jälleen laukaisupainiketta ja moottori heräsi eloon, alus tärisi vähän, mikä tuntui hieman oudolta, koska ääntä ei kuulunut avaruuden tyhjiön vuoksi. Young napsautti samalla sekuntikellon käyntiin ja laski sekunteja ääneen.

– Nyt, Young sanoi yhdentoista sekunnin kohdalla, Stafford nosti samalla hetkellä sormensa painikkeelta ja napsautti jälleen suojan paikalleen.

– No niin pojat, olette kuun kiertoradalla ja 45 minuutin kulltua on ensimmäinen radiopimennys, Houstonista todettiin.

– Ok, Stafford kuittasi.

– Kolme, kaksi, yksi, pimennys, Stafford sanoi radioon, ja vastauksena tuli ainoastaan kohinaa. He olivat nyt kuun pimeällä puolella, mistä radiosignaalit eivät kuuluneet Maahan Houstonin lennonjohtoon. Kuun pimeä puolihan ei itseasiassa ollut ”pimeä”, vaan lukkiutuneen kierron takia tämä puoli kuusta ei ikinä näkynyt maahan; aurinko sinne toki välillä paistoi. Lukkiutuneesta kierrosta johtuen kuu pyörähti yhden kierroksen akselinsa ympäri täsmälleen samassa ajassa kuin se kiersi maapallon, joten maahan näkyi aina sama puoli kuusta.

Alus oli kiitänyt kuun pimeällä puolella reilun vartin, ja radiopimennystä olisi jäljellä vielä yli neljäkymmentä minuuttia, kun yhtäkkiä Cernan huudahti.

– Kuuletteko tuon, tuollainen viheltävä ääni!

Kuulostaa aivan, tiedätkös, jonkinlaiselta musiikilta... Young vastasi.

Washington Postin toimittaja Neil Armstrong,
antropologi Joanna Peters ja astrofyysikko Lisa Killian
paljastavat kaikkien aikojen salaliiton.

Mitä jos ihmiskunnan epäonnistuneeksi raportoidut
avaruusluotainhankkeet eivät epäonnistuneetkaan?

Mitä jos emme olekaan yksin edes omassa
aurinkokunnassamme?

Mitä jos eri kansojen muinaiset mytologiat ovatkin totta?

Mitä jos viranomaiset tietävät jo kaiken tämän?

Mitä jos moni muukin asia on täysin eri tavalla kuin
luulit ja aina on opetettu?

*”...Joanna alkoi pohtimaan ikuista kiistan aihetta
siitä, mikä erottaa ihmisen muista kädellisistä?
Oliko se peukalon sijainti kämmenessä? Uteliaisuus lajina
ja halu löytää uusia maailmoja? Kyky käyttää työkaluja?
Joannan mielestä se ei ollut mikään näistä. Hänen
mielestään ihmisen erotti muista kädellisistä ainoastaan
se uskomaton julmuus, mitä ihminen pystyi osoittamaan
omille lajitovereilleen...”*

BoD

9 789528 033844